

L'any de la democràcia

Vuit dies després, encara ressonen els ecos i reverberacions de l'Onze de Setembre i la Via Catalana. L'interès de mitjans internacionals de comunicació per conèixer el sentit de la mobilització ciutadana ha contrastat amb l'intent de minimitzar el seu abast de l'entorn polític i mediàtic del PP. La primera reacció espanyola davant la gran manifestació del 2012 havia estat de perplexitat i desconcert. Després van considerar que tot havia estat un superficial “*calentón*” que ja s'aniria desinflant. I en aquesta clau van interpretar els resultats de les eleccions del novembre.

Ara, després de la Diada del 2013, l'enfortiment i eixamplament del sobiranisme, de la seva base social i de la seva capacitat organitzativa (ANC) s'han fet evidents. Per això, del bloqueig de les reaccions del 2012 hem passat a la sobreactuació despectiva, la invocació a la missió de l'exèrcit o les jaculatories d'homenatge a la incorruptible Constitució. Des de l'espanyolisme més granític els comentaris indiquen que, aquesta vegada, la impugnació catalana de la relació amb l'Estat ja suscita preocupació. Es comença a reconèixer que, des de la perspectiva espanyola, la crisi de la relació amb Catalunya és greu, i que no es resoldrà sola. Només la manca de tradició democràtica explica que entre les respostes de primera hora hi hagi predominat també el to xulesc, la reiteració d'amenaques, alguna reacció violenta i l'habitual auguri de

l'exclusió catalana de la UE. Tot amanit amb una carta de Rajoy per no dir res; insubstancial, d'una buidor absoluta.

Des de l'Espanya política només ens arriben proclames essencialistes. Afirmen que només hi pot haver un estat perquè tots plegats –ells i nosaltres– formariem part indistingible d'una única nació que dona la casualitat que és la seva. La certificació constitucional, no només de la seva espanyolitat indiscutible sinó també de la que ens adjudiquen, és el punt de partida i d'arribada argumental de les amonestacions del ministre Margallo a les diplomàcies bàltiques; o dels excessos “patriòtics” d'algun pinxo d'extrema dreta amb connexions familiars insòlites amb la cúpula de l'administració espanyola i els serveis d'intel·ligència. Ni PP ni PSOE han estat capaços

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

d'aprofitar la *crisi catalana* per fer un esforç de replantejament de l'estructura de l'Estat, de revisió de les bases d'un model polític llastat per una Transició “*atada y bien atada*”. Fins i tot les insinuacions condescendents sobre la disposició al diàleg o a la revisió del finançament resulten poc sinceres; sense cap bri d'autenticitat. Soroll. Fum.

No ha arribat des d'Espanya, per exemple, cap actualització, ni remota, d'una proposta inscrita en la tradició iberista. Cap invitació a concebre com a hipotètic marc de discussió l'horitzó d'una confederació ibèrica com a part del procés de construcció d'una gran federació europea. Cap mena d'imaginació, cap intent de transcendir les tensions actuals i disposar d'una iniciativa pròpia. Només la perpetuació del passat.

Només l'abús reiterat d'una legalitat expressament restringida per fer “inviabls” les aspiracions democràtiques de la població catalana. L'autoritarisme, abillat amb quincalleria d'aparença democràtica, no se sent cridat a donar explicacions ni a formular propostes. El seu instint li dicta, simplement, imposar-se. I això és el que procura fer amb tots els seus recursos. No ens hauríem de deixar impressionar. Que res no serà fàcil? D'acord. ¿Que cal que fem les coses bé? Sí, esclar. ¿Que podem entrar en una via plena d'incerteses? Sí, i què? De què hauríem de tenir por? ¿Es que aquests que ens menystenen i dominen suposen una expectativa de futur millor que la que podem proporcionar-nos nosaltres mateixos? Per què? Està bé ser cautelosos, modestos, prudents. Però no permanentment mesells.

Tenim un any intens al davant. Un any. Ha de ser l'any de la democràcia. És l'any per fer valer –per un procediment o altre– el nostre dret democràtic a decidir el nostre futur. Un any també per disposar de llei i junta electorals, i per tenir l'agència tributària ben a punt. Per saber on és cadascú. Un any perquè tot el bloc democràtic catalanista faci pinya i treballi per blindar i fer efectiva la sobirania del poble català. I per escoltar les seves veus. Així, la tardor del 2014, havent establert amb claredat –per una via o altra– quina és la voluntat majoritària, podríem estar en condicions d'encetar la definitiva construcció del nou estat. Crec que aquest és el calendari que el gruix de la Via demanava.

L'Espanya política afirma que només hi pot haver un estat perquè formem part d'una única nació que dona la casualitat que és la seva

SUSANA SUBIRANA

No ha arribat des d'Espanya, per exemple, ni una remota actualització d'una proposta inscrita en la tradició iberista